

*Світає,
Край неба палає;
Соловейко в темнім гаї
Сонце зустрічає.
Тихесенько вітер віє,
Степи, лани мріють;
Між ярами над ставами
Верби зеленіють...*

Ран укотре перечитував ці рядки, уявляючи все те, що було викладено на пожовклому папері. Хлопець яскраво бачив картину, про яку читав, лежачи в затінку дерева. Проміння ранкового сонця пробивалося крізь зелене листя, спів птаха з гущавини заколисував, усе навколо виглядало ще зовсім сонним. Умить думки розвіяла повітряна хвиля залізного ока. Воно промчало над головою і відразу зникло за купою каміння. Довелося відволіктися від образів, навіяних чудо-книгою. Знайшов її заплінутою у руїнах будівлі посеред купи подібних, але чомусь рука потягнулася саме до цієї.

Ран працював археологом — ця справа розкрила його внутрішнє ество: подорожі, небезпечні й таємничі знахідки, копітка праця... З дитинства був цікавим до всього, на відміну від свого брата. Кожен день ставав для Рана унікальним, бо кожен схід сонця означав нове відкриття в житті. За ці дитячі пригоди частенько діставалося на горіхи від дорослих. Відкриття, щось нове, невідоме, небезпечне — це були улюблені поняття розбишаки. Проте в академії здобув славу здібного студента, хоч поведінка й підводила часто, але це не завадило самостійно й виважено обрати справу життя.

З віком хлопчина навчився справлятися зі своїм бунтівним характером і тепер став найкращим співробітником головного підрозділу досліджень внутрішньої служби. Ран ніколи не зраджував своїм життєвим

принципам, що було дивно й незвично в суспільстві, де він жив, якщо його взагалі можна було назвати суспільством. Хлопець мав добре серце, підтримку міг знайти лише в рідного брата. «Завжди відстоюй правду. Борися за справедливість. Не відмовляй у допомозі.» — це слова дідуся, які вели парубка по життю і від цих важливих правил відштовхувався кожен його крок.

Мав Ран одну таємницю: кожного місяця зникав на один день. Ніхто не знав, де він, що робить у цей час. І так тривало вже впродовж трьох років, саме відтоді, коли почалася його кар'єра в головному управлінні. Усе, що знаходив на розкопках, молодий археолог мав передавати уряду, але робив це він не завжди. Те, що викликало підозру, мало бути негайно доставлено в лабораторію. Управління щось шукало. Щось надзвичайно важливе. Що це мало бути — ніхто зі співробітників головного підрозділу досліджень внутрішньої служби не знав. І від цього захват від роботи був ще більшим.

Ран залишив собі книгу з пожовклими від часу сторінками, які ось-ось, здавалося, перетворюються на попіл. Це було протизаконно. І від того книга ставала ще ціннішою. Вже вдалося вивчити на пам'ять близько половини віршів унікального «Кобзаря» Шевченка. І з кожним перебувало дивне відчуття, серце завмирало, дух перехоплювало, очі наповнювалися слізьми. Це було нове й раніше не відоме почуття, яке важко пояснити. Усі рядки книги якимсь дивним чином малювали картини й образи в свідомості. Чи то уява була занадто бурхливою, чи то несвідоме щось підказувало? Образи в голові не були схожі на звичні красвиди. Ран живе у місті, яке схоже на залізобетонну фортецю. Люди, що в ньому мешкають, нагадують запрограмованих створінь, які не мають власної думки. Природа? Яка там природа! Красвиди? Ніколи не бачив... Щось схоже на краєвиди й природу, у нашому розумінні, парубок міг побачити лише на розкопках, куди із задоволенням він мчав на своєму повітряному мобілі. У цій царині приходило

відчуття свободи, волі, хотілося мріяти, а головне — думати так, як хочеться.

Зазвичай археологи завжди працювали зі своєю командою, але сьогодні був вихідний. Удома хлопець знудився, тому примчав на розкопки. За помічника був дрон нового покоління, який постійно відстежував усі дії і передавав дані до центру.

Молодий археолог, як завжди, продовжував працювати біля скелі, коли раптом земля під ногами провалилася. Він страшенно злякався. Одночасно зі страхом прийшло небачене задоволення:

— О! Щось нове! — вигукнув.

У невеликій залі, де панувала темрява, простір освітлювали лише сонячні промені, які потрапляли через отвір, що утворився внаслідок розлому. Слідом за сміливцем до приміщення залетів його постійний супутник — дрон.

Десь далеко, у кінці кімнати, ледь помітно червонів датчик, який блимав із дивною періодичністю. Це була азбука Морзе, яку в занадто розвинутому суспільстві вже ніхто давно не вивчав, то вже був «доісторичний спосіб зв'язку».

Цікавість розпирала зсередини. Серце рвалося з грудей від адреналіну. Повільно, з обережністю підійшов до червоного маячка. Темрява не давала бодай щось зрозуміти. Рука сама потягнулася до датчика. Сталося неймовірне — стіни загуркотіли, на голову посипався пісок, якісь предмети попадали на землю, наробивши шуму. Коли все затихло, стіни розійшлися, а за ними виявилася ще одна мала кімната, уся освітлена. Ран зайшов усередину.

— Що за... що це?.. — вирвалося з вуст.

Роїлися думки в голові. Те, що він побачив, не вкладалося в рамки логічного. За дверима, які були зачинені бозна-скільки років, зберігався прозорий саркофаг із таємничим вмістом. На якусь мить увесь світ зупинився. Кожен крок, зроблений уперед, назустріч невідомому,

ставав подвигом. Нарешті хлопець опинився поряд і вдивлявся уважніше до кожної дрібниці. Вираз страху на обличчі змінився захопленням. Вона не схожа ні на кого, кого бачив раніше у своєму житті. Вона особлива... Прибравши скуйовджене світле волосся зі своїх зелених очей, він дивився, розглядав...

Ранова знахідка була середнього зросту. Темне, як ніч, довге волосся обрамляло силует. Тонкі риси обличчя. Темний одяг.

Ран не знав, що робити далі. Він ходив — думав, сидів — думав. Думки перепліталися. «Управління щось шукає вже багато десятиліть. Що воно шукає? А може, кого?» — говорив сам із собою.

Глибокий вдих, здивовані очі заплющилися на деякий час. Руки обхопили голову. Вирішив... Повільно, невпевнено, з усією обережністю наблизився до саркофага. Рука потягнулася до сенсорної панелі, торкнувся кнопки — звук відмикання замка, кришка скляної коробки відсунулася. Все завмерло в очікуванні. Минуло кілька секунд, які здавалися цілою вічністю, у сподіваннях на те, що має відбутися.

Ран здригнувся, коли дівчина розплющила очі. Відскочивши подалі, продовжував спостерігати, бо зовсім не знав, чого чекати, й що це за прекрасне створіння він знайшов. З уст юнки пролунав шепіт, жодного слова не можна було розібрати. Рятівник підбіг ближче, щоб допомогти, але що саме потрібно робити, не знав. Зібравшись із духом, підняв її голову, потім обхопив ноги й підняв на руки. Ран робив усе обережно й так спокійно, як тримають маля. Далі виніс дівчину на поверхню і поклав на пісок. Через хвилину перебування на вулиці вона закашлялася.

— Ну, ось так, ось, зараз усе буде добре, — шепотів ці слова, одночасно заспокоюючи себе і свою знахідку.

— Води, води... пити, — вимовила вона. Ран заметушився.

— Зараз, чекай секунду, — відповів хлопець.